

Arrest

nr. 175 501 van 29 september 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X
als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X, op 13 juni 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 mei 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel tot terugbrenging (bijlage 20) en tot afgifte van een bevel tot terugbrenging (bijlage 38), beide aan de verzoekster ter kennis gebracht op 2 juni 2016.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 juli 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 september 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat L. DE MEYER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 11 december 2013 dient de minderjarige dochter van de verzoekster, J. J. M. W., die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Op 23 juni 2014 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel tot terugbrenging (bijlage 20 en bijlage 38). Bij arrest nr. 152 414 van 14 september 2015 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.2. Op 30 januari 2014 dient de verzoekster, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ascendent van haar minderjarige Nederlandse dochter. Op 30 april 2014 beslist de burgemeester van de stad Antwerpen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Bij arrest nr. 133 019 van 12 november 2014 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.3. Op 1 oktober 2014 dient de verzoekster een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ascendent van haar minderjarige Nederlandse dochter. Op 27 maart 2015 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Bij arrest nr. 152 413 van 14 september 2015 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.4. Op 22 mei 2015 dient de verzoekster een derde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ascendent van haar minderjarige Nederlandse dochter en dient J. J. M. W. een tweede aanvraag in voor een verklaring van inschrijving als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Op 16 november 2015 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.5. Op 2 december 2015 dient J. J. M. W. een derde aanvraag in voor een verklaring van inschrijving als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Op 27 mei 2016 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel tot terugbrenging (bijlage 20). Dit is de eerste bestreden beslissing die aan de verzoekster wordt ter kennis gebracht op 2 juni 2016. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 51, § 2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving, die op 02/12/2015 werd ingediend door: (...)

om de volgende reden geweigerd :¹

Reden van de beslissing (2):

□ *Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie: Voor het minderjarige kind werd op 02/12/2015 een aanvraag ingediend als beschikker van voldoende bestaansmiddelen (art. 40 § 4, 1ste lid, 2° van de wet van 15/12/1980). Als staving voor deze aanvraag werden er een aantal documenten aangeleverd, waaronder : de handgeschreven toestemming van de vader tot verblijf in België bij de moeder en een individuele loonrekening van de moeder van 2016 (periode 13/01-01/05/2016) van Randstad. Verder omvat het administratief dossier een aantal relevante documenten, m.b.t. de bestaansmiddelen voor de aanvraag van het kind, die door de mevrouw A. (...) werden aangeleverd in het kader van haar aanvraag Gezinshereniging, onder meer : een ziektekostenverzekering (verklaring lidmaatschap CM voor moeder en kinderen), een individuele loonrekening moeder 2015 (10/01 - 24/07/2015) en 2014 (21/02 - 24/12/2014) van Randstad, bankafschriften op naam van de moeder-bpost bank 2015 (periode mei-augustus), een individuele loonrekening van de moeder 2016 (13/01-19/02/2016) van Randstad, loonstroken van F. P. S. (...) (meerderjarige zus betrokken minderjarige) van december 2015 en januari 2016, alsook een OCMW attest dd. 05/05/2015 op naam van F. P. S. (...).*

Op basis van de documenten in het dossier kan echter niet worden vastgesteld dat de minderjarige aan de voorwaarden voldoet om het verblijfsrecht als beschikker van voldoende bestaansmiddelen overeenkomstig art. 40, §4, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980 en tweede lid en art. 50, §2, 4° te kunnen genieten.

Uit de aangeleverde bewijzen kan objectief afgeleid worden dat de moeder een economische activiteit, in België uitoefent (of uitoefende) waaruit zij een inkomen verwerft (of verwierf). Als bewijs hiervoor leverde zij individuele loonafrekeningen, als bewijs van bestaansmiddelen, van Randstad interim aan. Overeenkomstig art. 40, §4, eerste lid, 2° dient een beschikker aan te tonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om te kunnen voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Bijkomend wordt in het tweede lid van dit wetsartikel toegelicht dat de bestaansmiddelen minimaal ter waarde moeten zijn van het bedrag onder hetwelk sociale bijstand kan

worden verleend en dat bij de beoordeling van de bestaansmiddelen rekening moet gehouden worden met de persoonlijke situatie van betrokkene, waaronder de aard en regelmaat van het inkomen, alsook de gezinslast.

Uit nazicht en analyse van de bestaansmiddelen diende vastgesteld te worden dat de inkomsten van mevr. A. (...), onvoldoende hoog zijn om te voldoen aan de, in het tweede lid van hogervermeld wetsartikel vermelde, voorwaarden. Bijkomend werden er bewijzen van inkomsten van de oudste dochter (F. P. S. (...)) aangeleverd. Bestaansmiddelen van derden kunnen in overeenkomst met de bepalingen van art. 50, §2, 4° van het KB wel degelijk in aanmerking worden genomen voor zover deze middelen daadwerkelijk ter beschikking zijn. Louter op voorleggen van deze loonstroken kan niet worden afgeleid in welke mate of voor welk aandeel de moeder, en in uitbreiding, de minderjarige betrokkene hierover kan beschikken. Evenmin wordt dit aangetoond op basis van de voorgelegde bankafschriften (bpost bank - periode mei-augustus), aangezien deze achterhaalde informatie bevatten en bezwaarlijk als recent beschouwd kunnen worden. Er dient opgemerkt te worden dat het art. 40bis § 2, 5° van de wet van 15/12/1980, waarop mevr. A. (...) zich beroep om het verblijfsrecht te bekomen i.f.v. haar minderjarig kind, stelt dat de ouder (moeder of vader als wettelijke vertegenwoordiger) het bewijs dient te leveren dat er over voldoende bestaansmiddelen wordt beschikt om in zijn eigen behoeften en die van zijn kind, burger van de Unie, te voorzien, om niet ten laste te komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk. Bijgevolg kan het inkomen van de dochter niet in aanmerking worden genomen om aan te tonen dat er over voldoende bestaansmiddelen wordt beschikt. Gewoonweg veronderstellen dat er voldoende bestaansmiddelen voorhanden zijn, zonder dat hiervan afdoende bewijs werd aangeleverd, is geen optie.

Gelet op de elementen en vaststellingen moet besloten worden dat er niet werd aangetoond dat er over voldoende bestaansmiddelen wordt beschikt. Een verblijf van meer dan drie maanden, als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, kan aan het minderjarige kind niet worden toegestaan.

Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling op dit ogenblik geen aanspraak maakt op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Na afweging van de algemene belangen van de samenleving enerzijds en de individuele belangen van de vreemdeling anderzijds, waarbij dient gewezen te worden op de omstandigheid dat er nooit sprake is geweest van rechtmatig verblijf in hoofde van het kind en het feit dat er geen objectieve belemmeringen zijn aangetoond om in de lidstaat waar het regelmatig kan binnenkomen en verblijven verder op te groeien, wordt het niet onredelijk geacht om aan de mevrouw A. C. (...) het bevel te geven om de genaamde W. J. J. M. (...), van Nederlandse nationaliteit, binnen dertig dagen terug te brengen naar de plaats vanwaar zij gekomen is of naar de plaats waar het kind legaal kan binnenkomen en verblijven.
(...)"

1.6. Op 27 mei 2016 geeft de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tevens aan de verzoekster het bevel om haar minderjarige dochter J. J. M. W. binnen dertig dagen terug te brengen naar de plaats vanwaar zij gekomen is of alwaar zij legaal kan binnenkomen en verblijven (bijlage 38). Dit is de tweede bestreden beslissing, die aan de verzoekster wordt ter kennis gebracht op 2 juni 2016. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

"(...)

Artikel 7, alinea 1, 2°: de vreemdeling die langer in het Rijk verblijft dan de duur van het kort verblijf, gemachtigd in toepassing van het internationaal akkoord of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd. Zie voorzijde bijlage 20.

Bij het nemen van een beslissing tot terugbrenging houdt de Staatssecretaris of zijn gemachtigde rekening, overeenkomstig art. 74/13 van de wet 15/12/1980, met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, in zoverre hiervan bewijzen werden aangeleverd.

(...)"

2. Over de rechtspleging

2.1. Het administratief dossier bevindt zich in het rechtsplegingsdossier van de zaak met het nummer 190 079.

2.2. Aan de verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekster.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert de verzoekster de schending aan van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: Burgerschapsrichtlijn), van artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, en tweede lid, en artikel 40bis, § 2, eerste lid, 5°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 50, § 2, 4°, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenbesluit), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de rechten van verdediging, van de hoorplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Dat in casu de bestreden beslissing schending uitmaakt van richtlijn 90/364/EEG van de Raad van 28 juni 1990 betreffende het verblijfsrecht¹, zoals vervangen door richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG², van de art. 40§4, eerste lid, 2° en tweede lid, 40bis §2, 5° en laatste lid, 42, § 1, tweede lid Vw., van het art. 50§2, 4° van het K.B. betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dd. 8.10.1981 en van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, verzoeksters rechten van verdediging, de hoorplicht en het redelijkheidsprincipe.

Dat verweerder in de bestreden beslissing onterecht stelt dat verzoeksters minderjarig kind niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te kunnen voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk.

Dat echter vaststaat dat verzoekster alles in het werk stelt om in België voor haar en haar kinderen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken en alhier geen enkel beroep doet op het sociale bijstandsstelsel dient, in het licht van wat de wetgever vooropstelde, door verweerder dan ook hiermee rekening te worden gehouden, wat in casu niet is gebeurd.

Dat verweerder geenszins in de bestreden beslissing heeft gemotiveerd waarom de volledige inkomsten, waarover verzoekster beschikt, niet kunnen beschouwd worden als voldoende bestaansmiddelen.

Dat verzoekster ter staving individuele rekeningen en loonafrekeningen van Randstad interim neerlegde naast bewijzen van inkomsten van haar oudste meerderjarige dochter en bankafschriften.

Dat, gezien de door verzoekster neergelegde bewijsstukken waaruit duidelijk de inkomsten van verzoeksters blijkt, geenszins door verweerder wordt weergegeven welke de precieze inkomsten, waarover verzoekster beschikt, wel zijn, waardoor verweerder geenszins kan stellen dat verzoekster niet aantoonbaar om over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om te kunnen voorkomen ten laste te vallen van de sociale bijstandsregeling van het Rijk.

Dat geenszins verweerder in de bestreden beslissing weergeeft waaruit de volledige inkomsten van verzoekster wel bestaan, waardoor verweerder geenszins kan stellen dat verzoekster niet aantoonbaar om over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om te kunnen voorkomen ten laste te vallen van de

sociale bijstandsregeling van het Rijk en er derhalve sprake is van een schending van de motiveringsplicht.

Overigens liet verweerder na voldoende rekening te houden met art. 40§4, tweede lid, Vw., waarbij in het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen dient te worden rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn, en met het artikel 42, § 1, tweede lid Vw., welke uitdrukkelijk het volgende stelt : "Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid".

Dat verweerder derhalve in dat geval gehouden was een behoeftenanalyse uit te voeren, wat in casu evenmin is gebeurd.

Dat verzoekster opmerkt dat verweerder heeft nagelaten, alvorens een beslissing te nemen, zich voldoende te informeren bij verzoekster, hen te horen minstens in het kader van een zorgvuldig onderzoek hen aan te schrijven/uit te nodigen bijkomende stukken aangaande de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, het aantal familieleden die te haren laste zijn, hun totale maandelijkse onkosten voor hun huishouden, ... neer te leggen.

Geenszins werd verzoekster uitgenodigd bewijzen aangaande het aantal familieleden die te haren laste zijn, de totale maandelijkse uitgaven voor hun huishouden, ... neer te leggen.

Dat derhalve geenszins verweerder, zonder een voorafgaandelijke grondig onderzoek van de persoonlijke situatie van de burger van de Unie of de uitvoering van een behoeftenanalyse, in de bestreden beslissing kon stellen dat dat de voorwaarden voor verzoekster, zoals voorzien in art. 40bis§2, 5° Vw., niet zijn voldaan.

Dat volgens verweerder verzoeksters kind niet voldoet aan de voorwaarden van art. 40§4, eerste lid 2° en tweede lid Vw. zonder rekening te houden met het feit dat verzoekster noch haar kinderen niet ten laste zijn van het sociale bijstandsstelsel van het rijk, zonder rekening te houden met de persoonlijke situatie van verzoekster en de gezinslast en zonder op een afdoende en een zorgvuldige manier te motiveren waarom de bestaansmiddelen van verzoekster onvoldoende hoog zouden zijn.

Er is in de bestreden beslissing geen enkele concrete afweging terug te vinden waaruit zou kunnen blijken dat verzoekster en haar kinderen een onredelijke belasting vormen voor het sociale bijstandsstelsel vormen of dat er voor de beoordeling of verzoekster en haar kinderen al dan niet een onredelijke belasting vormen voor het sociale bijstandsstelsel rekening werd gehouden met de duur van hun verblijf in België, hun persoonlijke situatie, hun inspanningen om in België in hun eigen inkomsten te voorzien,

Er wordt in de bestreden beslissing evenmin op een afdoende manier gemotiveerd waarom met de inkomsten van verzoeksters meerderjarige dochter geen rekening kan worden gehouden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van verzoekster en haar kinderen nu er in de wet of het K.B. niet de minste vereiste voorzien is met betrekking tot de herkomst van de bestaansmiddelen (cf. HvJ 19 oktober 2004, nr. C-200/02 Zu en Chen, pt 30).

Verweerder heeft de beslissing niet zorgvuldig voorbereid daar hij niet beschikte over alle relevante elementen om met kennis van zaken de beslissing te kunnen nemen.

Dat verweerder immers niet zomaar, zonder enige afdoende motivering, gewoonweg in de weigeringsbeslissing kan stellen dat verzoeksters inkomsten onvoldoende zijn, zonder enige verdere verduidelijking."

3.1.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

“In een eerste middel stelt verzoekster een schending voor van de richtlijn 2004/38/EG, van de artikelen 40§4, 40bis en 42 §1 van de vreemdelingenwet, van artikel 50 §2 van het KB van 8 oktober 1981, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel de motiveringsplicht, de rechten van verdediging, de hoorplicht en het redelijkheidsbeginsel.

Zij betoogt dat in de beslissing niet gemotiveerd werd waarom de volledige inkomsten niet beschouwd kunnen worden als voldoende bestaansmiddelen. Er zou niet weergegeven zijn welke de precieze inkomsten juist zijn. Zij verwijt de verwerende partij geen behoeftanalyse te hebben doorgevoerd. Er zou niet afdoende gemotiveerd zijn waarom er geen rekening kan worden gehouden met de inkomsten van haar meerderjarige dochter.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat er voor het minderjarig kind op 2 december 2015 een aanvraag ingediend werd als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Ook de moeder diende in functie van haar minderjarige kinderen een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in.

Op 19 april 2016 werd een bijlage 20 zonder bevel om het grondgebied te verlaten genomen daar nagelaten werd om binnen de voorziene termijn van drie maanden de nodige bewijsstukken bij te brengen. In navolging van die bijlage 20 werden de volgende stukken overgemaakt:

- Handgeschreven toestemming van de vader;*
- Individuele loonrekening van de moeder van 13/01/2016 – 01/05/2016 van Randstad;*
- Ziektekostenverzekering;*
- Individuele loonrekening moeder 2014 en 2015;*
- Bankschriften op naam van de moeder;*
- Individuele rekening moeder 2016;*
- Loonstroken van F. P. S. (...) (meerderjarige zus);*
- OCMW attest op naam van F. P. S. (...).*

Verzoekster diende te voldoen aan de voorwaarden voorzien in artikel 40 §4 van de vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“(…)”

Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat er met alle documenten die werden overgemaakt rekening gehouden werd. Dit wordt niet betwist door verzoekster, die niet aantoonde welke elementen er zouden zijn veronachtzaamd bij het nemen van de bestreden beslissing. Er wordt immers in de bestreden beslissing gesteld dat de moeder een economische activiteit in België uitoefent/uitoefende, waaruit zij een inkomen verwerft/verwierf. Uit een lezing van artikel 40 §4 van de vreemdelingenwet blijkt dat de bestaansmiddelen minstens gelijk moeten zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. Uit het administratief dossier blijkt dat er onder meer een individuele rekening werd overgemaakt van 2016 (periode van 13/01/2016 – 19/02/2016). Verzoekster toont niet aan dat die inkomsten, rekening houdend met het feit dat zij twee kinderen ten laste heeft, voldoende hoog zijn om te voldoen aan de in het tweede lid van artikel 40 §4 van de vreemdelingenwet vermelde voorwaarden (zie http://statbel.fgov.be/nl/statistieken/cijfers/arbeid_leven/eu-silc/armoede/). De armoederisico wordt afgerond op 1085 euro per maand en voor elk kind ten laste wordt dit bedrag vermeerderd met 0,3 (325,50 euro) en in casu werd een individuele rekening bijgevoegd waaruit slechts het bedrag van 1323,60 euro blijkt. Het is derhalve geenszins kennelijk onredelijk dat niet voldaan is aan de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen in hoofde van de moeder.

Verzoekster kan niet voorhouden als zou er geen behoeftanalyse zijn doorgevoerd nu in de bestreden beslissing wel degelijk verwezen werd naar de gezinslast van de moeder.

Verder werd in de bestreden beslissing gemotiveerd als volgt:

“(…) Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling op dit ogenblik geen aanspraak maakt op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Na afweging van de algemene belangen van de samenleving enerzijds en de individuele belangen van de vreemdeling anderzijds, waarbij dient gewezen te worden op de omstandigheid dat er nooit sprake is geweest van rechtmatig verblijf in hoofde van het kind en het feit dat er geen objectieve belemmeringen zijn aangetoond om in de lidstaat waar het regelmatig kan binnekomen en verblijven en verder op te groeien, wordt het niet onredelijk geacht om aan de mevrouw A. C. (...) het bevel te geven om de genaamde F. D. W. (...) binnen dertig dagen

terug te brengen naar de plaats vanwaar zij gekomen is of naar de plaats waar het kind legaal kan binnenkomen en verblijven.

Ook werd in de bestreden beslissing, in tegenstelling tot wat verzoekster doet uitschijnen, gemotiveerd omtrent de inkomsten die werden overgemaakt van de oudste dochter, F. P. S. (...). Hieromtrent werd gemotiveerd dat met bestaansmiddelen van derden rekening gehouden kan worden, voor zover die middelen daadwerkelijk ter beschikking zijn. Uit het administratief dossier blijkt dat er inderdaad geen documenten werden voorgelegd waaruit kan worden afgeleid dat de moeder en minderjarige kinderen zouden kunnen beschikken over de bestaansmiddelen van de meerderjarige F. P. S. (...). Verzoekster betwist dit vaststelling op geen enkele manier.

Nu verzoekster de kans geboden werd om alle documenten ter staving van haar aanvraag over te maken, toont zij niet aan op welke wijze het hoorrecht zou zijn geschonden. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk. Een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur en de door verzoekster ingeroepen wetsbepalingen werd niet aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is ongegrond."

3.1.3.1. Vooreerst wordt er op gewezen dat, zoals de verzoekster zelf aangeeft, de richtlijn 90/364/EEG werd vervangen door de Burgerschapsrichtlijn, zodat niet langer dienstig naar de bepalingen van voormelde richtlijn kan worden verwezen. In zoverre de verzoekster een schending van de Burgerschapsrichtlijn aanvoert, laat zij na aan te geven welke bepaling(en) van deze richtlijn zij geschonden acht. Daargelaten de vraag naar de rechtstreekse werking van de Burgerschapsrichtlijn, is het eerste middel, wat dit betreft, alleen al om die reden onontvankelijk (cf. RvS 16 oktober 2017, nr. 175.810).

3.1.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de eerste bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat "er niet werd aangetoond dat er over voldoende bestaansmiddelen wordt beschikt", waarbij *in concreto* wordt toegelicht dat de inkomsten van de verzoekster (waarover haar minderjarige dochter geacht wordt te kunnen beschikken) die blijken uit individuele loonafrekeningen van Randstad interim onvoldoende hoog zijn om te voldoen aan de in artikel 40, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet vermelde voorwaarden en dat het inkomen van de meerderjarige dochter van de verzoekster, F.P.S., niet in aanmerking kan worden genomen om aan te tonen dat er over voldoende bestaansmiddelen wordt beschikt nu "(l)outer op voorleggen van deze loonstroken (...) niet (kan) worden afgeleid in welke mate of voor welk aandeel de moeder, en in uitbreiding, de minderjarige betrokkene hierover kan beschikken" en dit evenmin wordt aangetoond op basis van de voorgelegde bankafschriften "aangezien deze achterhaalde informatie bevatten en bezwaarlijk als recent beschouwd kunnen worden". Hieruit blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris wel degelijk heeft gemotiveerd waarom de volledige inkomsten waarover de (minderjarige dochter van de) verzoekster beschikt niet kunnen worden beschouwd als voldoende bestaansmiddelen, zodat de verzoekster het tegendeel niet dienstig kan voorhouden. Dat de precieze inkomsten (uit de stukken van het administratief dossier – meer bepaald uit de individuele rekeningen van 2015 en 2016 van de verzoekster – blijkt het te gaan om € 8.487,87 bruto voor de periode van 10 januari 2015 tot 31 december 2015 en € 4.321 bruto voor de periode van 13 januari 2016 tot 1 mei 2016) niet in de bestreden beslissing worden vermeld, doet hieraan geen afbreuk. Uit de voornoemde motieven blijkt eveneens waarom met de inkomsten van de meerderjarige dochter van de verzoekster geen rekening kan worden gehouden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen, met name omdat niet wordt aangetoond dat de (minderjarige dochter van de) verzoekster erover kan beschikken. Dat de wet geen vereiste voorziet met betrekking tot de herkomst van de bestaansmiddelen

waarover de verzoekster of haar minderjarige dochter kunnen beschikken, doet hieraan geen afbreuk, nu er *in casu* enkel wordt vastgesteld dat niet wordt aangetoond dat zij daadwerkelijk over de inkomsten van de meerderjarige dochter van de verzoekster beschikken. De verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens deze beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Voor zover de verzoekster nog laat gelden dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet gemotiveerd heeft waarom haar bestaansmiddelen onvoldoende hoog zouden zijn, wordt er op gewezen dat de plicht tot uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

3.1.3.3. De verzoekster voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, artikel 40bis, § 2, eerste lid, 5°, en artikel 42, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet en artikel 50, § 2, 4°, van het Vreemdelingenbesluit.

3.1.3.3.1. Artikel 40, § 4, van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

(...)

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

(...)

De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

(...)”

Artikel 50, § 2, 4°, van het Vreemdelingenbesluit bepaalt het volgende:

“§ 2. Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient de burger van de Unie naargelang het geval de volgende documenten over te maken:

(...)

4° burger van de Unie bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de wet:

a) het bewijs van voldoende bestaansmiddelen, waarbij onder andere een invaliditeitsuitkering, een vervroegd pensioen, een ouderdomsuitkering of een uitkering van de arbeidsongevallen- of beroepsziektenverzekering in aanmerking worden genomen. Zowel middelen waarover de burger van de Unie in eigen hoofde beschikt, als bestaansmiddelen die hij daadwerkelijk verkrijgt via een derde, worden in aanmerking genomen; en

b) een ziektekostenverzekering;”

Vooreerst wordt er op gewezen dat de verzoekster niet betwist dat haar inkomsten – waarover haar minderjarige dochter kan beschikken – minder bedragen dan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend.

De verzoekster laat gelden dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris onvoldoende rekening hield met artikel 40, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, dat voorschrijft dat onder meer rekening wordt gehouden met de aard en de regelmaat van de inkomsten van de Unieburger en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn. In de bestreden beslissing wordt deze bepaling aangehaald en wordt gemotiveerd dat *“(u)it nazicht en analyse van de bestaansmiddelen diende vastgesteld te worden dat de inkomsten van mevr. A. (...), onvoldoende hoog zijn om te voldoen aan de, in het tweede lid van hogervermeld wetsartikel vermelde, voorwaarden”*. De verzoekster toont niet aan dat deze overweging, die steun vindt in de stukken van het administratief dossier, gezien de aard van haar inkomsten waarover haar minderjarige dochter beschikt (inkomsten uit uitzendarbeid), de regelmatigheid van deze inkomsten (schommelend tussen niets – in de maanden april en mei 2015 – tot € 2.313 bruto – in de maand september 2015 –) en haar gezinssituatie (twee minderjarige dochters ten laste), feitelijk onjuist, dan wel kennelijk onredelijk is. De omstandigheid dat de verzoekster *“alles in het werk stelt om in België voor haar en haar kinderen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken”*, doet hieraan geen afbreuk nu in de wet duidelijk wordt bepaald dat de Unieburger over voldoende bestaansmiddelen moet beschikken en niet dat deze hiertoe inspanningen levert.

Voor zover de verzoekster aanvoert dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris geen rekening heeft gehouden met het feit dat noch haar minderjarige dochter, noch zijzelf ten laste is van het sociale bijstandsstelsel, wordt er op gewezen dat geen enkel(e) (familielid van een) burger van de Unie die (nog) geen verblijfsrecht voor meer dan drie maanden geniet overeenkomstig de bepalingen van de Vreemdelingenwet ten laste kan zijn van het sociale bijstandsstelsel (zie artikel 3, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie), zodat niet wordt ingezien in welk opzicht de gemachtigde hiermee rekening diende te houden bij zijn beoordeling van de persoonlijke situatie van haar minderjarige dochter. Zulks blijkt alvast niet uit de door de verzoekster geschonden geachte bepalingen.

Voor zover de verzoekster aanvoert dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris geen rekening heeft gehouden met de duur van haar verblijf en dat van haar minderjarige dochter in België, wordt er op gewezen dat in de door haar aangehaalde bepalingen niet kan worden gelezen dat hiermee rekening diende te worden gehouden. Zulks dient weliswaar te worden in rekening gebracht in geval van beëindiging van een verblijfsrecht (zie de artikelen 42bis, 42ter, 42quater en 42septies van de Vreemdelingenwet) of bij een weigering van een verblijfsrecht om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid (artikel 43 van de Vreemdelingenwet), doch uit niets blijkt dat dit *in casu* evenzeer diende te gebeuren.

Een schending van artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, en tweede lid, van de Vreemdelingenwet of van artikel 50, § 2, 4°, van het Vreemdelingenbesluit wordt niet aangetoond.

3.1.3.3.2. Artikel 42, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalde op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing het volgende:

“Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

Uit de lezing van deze bepaling blijkt dat een behoefteanalyse dient te gebeuren wanneer aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid, en in artikel 40ter, tweede lid, van de Vreemdelingenwet niet voldaan is. Te dezen is de bestreden beslissing evenwel gestoeld op artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet en wordt geenszins vastgesteld dat niet aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid, en in artikel 40ter, tweede lid, van de Vreemdelingenwet is voldaan, zodat niet dienstig kan worden voorgehouden dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op grond van het geschonden geachte artikel 42, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet gehouden was over te gaan tot een behoefteanalyse. Het eerste middel faalt wat dit betreft naar recht.

Een schending van artikel 42, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

3.1.3.3.3. Voor zover de verzoekster aanvoert dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris zonder een grondig onderzoek van de persoonlijke situatie van haar minderjarige dochter of zonder het maken van een behoefteanalyse niet *“kon stellen (...) dat de voorwaarden voor verzoekster, zoals voorzien in art. 40bis§2, 5° Vw., niet zijn voldaan”*, wordt er vooreerst op gewezen dat uit het voorgaande reeds is gebleken dat er wel degelijk rekening werd gehouden met de persoonlijke situatie van de minderjarige dochter van de verzoekster (zie punt 3.1.3.3.1.) en dat de gemachtigde niet gehouden was om over te gaan tot een behoefteanalyse (zie punt 3.1.3.3.2.). Bovendien wordt er op gewezen dat in de bestreden beslissing met betrekking tot de inkomsten van de meerderjarige dochter van de verzoekster in hoofddorde werd geoordeeld dat niet wordt aangetoond in welke mate of voor welk aandeel de verzoekster, en in uitbreiding, haar minderjarige dochter hierover kan beschikken. Deze vaststelling volstaat op zichzelf om te besluiten dat *“het inkomen van de dochter niet in aanmerking (kan) worden genomen om aan te tonen dat er over voldoende bestaansmiddelen wordt beschikt”*. In het licht van deze vaststelling vormt de overweging in de bestreden beslissing dat *“het art. 40bis § 2, 5° van de wet van 15/12/1980, waarop mevr. A. (...) zich beroept om het verblijfsrecht te bekomen i.f.v. haar minderjarig kind, stelt dat de ouder (moeder of vader als wettelijke vertegenwoordiger) het bewijs dient te leveren dat er over voldoende bestaansmiddelen wordt beschikt om in zijn eigen behoeften en die van zijn kind, burger van de Unie, te voorzien, om niet ten laste te komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk”* slechts een overtollig motief, zodat de verzoekster geen belang heeft bij haar kritiek op dit motief van de bestreden beslissing. Kritiek op een overtollig motief kan immers niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden.

Een schending van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 5°, van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.1.3.3.4. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekster niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, artikel 40bis, § 2, eerste lid, 5°, en artikel 42, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet en artikel 50, § 2, 4°, van het Vreemdelingenbesluit, kan niet worden aangenomen.

3.1.3.4. Wat betreft de opgeworpen schending van de rechten van de verdediging, wordt erop gewezen dat de behandeling van een aanvraag tot gezinshereniging volgens een administratieve en niet volgens een juridische procedure verloopt. Het volstaat te stellen dat de rechten van verdediging op het administratiefrechtelijk vlak alleen in tuchtzaken bestaan. De rechten van verdediging zijn niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet en kunnen derhalve in dit verband niet dienstig opgeworpen worden (*cf.* RvS 3 juni 2014, nr. 10.539 (c)).

3.1.3.5. Waar de verzoekster een schending van de hoorplicht aanvoert, wordt er op gewezen dat zij en haar dochter de kans hadden om de vereiste toelichtingen te verstrekken in de aanvraag voor een verklaring van inschrijving en dat zij deze aanvraag met alle nodige gegevens en stukken konden onderbouwen. Het volstaat dat een betrokkene de gelegenheid krijgt zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten (RvS 15 februari 2007, nr. 167.853; RvS 23 juni 2005, nr. 146.472). Er blijkt ook niet welk belang de verzoekster heeft bij haar betoog, nu zij louter in het kader van het maken van een behoefteanalyse aanvoert dat zij niet werd uitgenodigd bewijzen voor te leggen aangaande het aantal familieleden te haren laste en aangaande de totale maandelijkse onkosten van het huishouden, doch uit het voorgaande reeds is gebleken dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris er niet toe gehouden was om over te gaan tot het maken van een behoefteanalyse. Bovendien dient te worden vastgesteld dat de verzoekster zich wat dit betreft beperkt tot een louter theoretisch betoog, zonder *in concreto* aan te halen welke informatie zij had kunnen bijbrengen met betrekking tot haar gezinsleden ten laste of de onkosten van het huishouden waarvan de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing niet op de hoogte was en die had kunnen leiden tot het nemen van een andere beslissing of tot het niet nemen van het bevel tot terugbrenging.

Een schending van de hoorplicht wordt niet aangetoond.

3.1.3.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

3.1.3.7. Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel tot terugbrenging heeft besloten. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

3.1.3.8. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en van het proportionaliteitsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Dat verzoeksters kind over de Nederlandse nationaliteit beschikt.

Dat verzoekster samen met haar kind een hecht gezin vormt.

Dat, algevolg van het verzoeksters betekende beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, verzoeksters kind niet langer op het Belgische grondgebied mogen verblijven.

Dat dit een verregaande ingreep is op haar recht op privé-en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel.

Art. 8 van het E.V.R.M. bepaalt :

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen".

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel³.

Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

Dat er telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven.

In concreto betekend dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt⁴.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelde reeds dat een essentieel element voor de beoordeling van de proportionaliteit van de maatregel is de ernst van de door verzoekster gepleegde inbreuken⁵.

Dat beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, genomen ten aanzien van verzoeksters kind, in deze benadering niet gerechtvaardigd/proportioneel is, daar deze enkel als gevolg heeft dat het recht van verzoeksters kind op haar privé-en gezinsleven, meer bepaald haar verblijf in België samen met moeder geschonden wordt en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissing.

Nergens blijkt dat verweerder een correct evenwicht poogde te vinden tussen het beoogde doel en de ernst van de inmenging. Evenmin blijkt dat verweerder een belangenafweging deed met betrekking tot de huidige gezinssituatie van verzoekster en haar kind in België.”

3.2.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

“In een tweede middel stelt verzoekster een schending voor van artikel 8 EVRM en van het proportionaliteitsbeginsel.

Zij stelt dat het feit dat haar kind niet langer op het Belgische grondgebied mag verblijven, een inbreuk uitmaakt van artikel 8 EVRM en het proportionaliteitsbeginsel.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat artikel 8 EVRM de eerbiediging van het recht op gezinsleven en de niet-inmenging van enig openbaar gezag bij de uitoefening van dat recht waarborgt. Doch, artikel 8 EVRM is geen absoluut recht en staat een rechtmatige toepassing van de vreemdelingenwet niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 d.d. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 d.d. 30.08.2007).

Artikel 8 EVRM kan niet worden uitgelegd als zou er in hoofde van de verwerende partij een algemene verplichting bestaan om verzoekster te gedogen op het grondgebied, enkel omwille van het feit dat zij met haar minderjarige kinderen een gezinsleven wil verderzetten in België. Bovendien toont verzoekster niet aan dat haar minderjarige kinderen een verblijfsrecht hebben gekregen in België. Daar de bestreden beslissing geenszins tot gevolg heeft dat zij gescheiden zal worden van haar kinderen, maakt zij geen schending aannemelijk van artikel 8 EVRM.

Voorts kan nog worden opgemerkt dat de artikelen 40 e.v. van de vreemdelingenwet tot doel hebben een wettelijk kader te scheppen binnen hetwelk het in artikel 8 EVRM vervatte recht kan worden uitgeoefend (zie ook Raad van State nr. 140.105 d.d. 02.02.2005 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 d.d. 30.08.2007).

Verzoekster wist of behoorde te weten dat hij niet op legale wijze in het land kon verblijven indien haar aanvraag om tot een verblijf van meer dan drie maanden te worden toegelaten werd afgewezen (cf. EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81, 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk).

Verzoekster laat na aan te tonen op welke wijze de correcte toepassing van de vreemdelingenwet een niet-toegelaten inmenging in zijn privé - en gezinsleven zou uitmaken.

Het tweede middel is ongegrond.”

3.2.3.1. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer de verzoekster een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar (minderjarige dochter) ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Vooreerst wordt vastgesteld dat zowel ten aanzien van de verzoekster als ten aanzien van haar twee minderjarige dochters een verwijderingsmaatregel werd genomen, zodat de eenheid van het gezin, zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM, niet wordt verbroken door de bestreden beslissing.

Voorts wordt er op gewezen dat *in casu* niet wordt betwist dat het een eerste toegang tot het Rijk betreft, met name een aanvraag voor een verklaring van inschrijving. Hierbij oordeelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar dat eerder onderzocht moet worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu enerzijds en de samenleving anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, § 89). Te dezen werpt de verzoekster evenwel geen enkele concrete hinderpaal op die het voortzetten van het gezinsleven in het land van herkomst of elders in de weg zou staan. Evenmin toont zij aan dat het gezinsleven enkel in België zou kunnen worden verdergezet.

Ten slotte wordt er op gewezen dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. Te dezen toont de verzoekster niet aan dat haar minderjarige dochter voldoet aan enige verblijfsvoorwaarde, noch dat de wettelijke voorwaarden voor een recht op verblijf strijdig zijn met artikel 8 van het EVRM.

Er blijkt bijgevolg niet dat er sprake is van een effectieve – laat staan een disproportionele – inmenging in het privé- of gezinsleven van de minderjarige dochter van de verzoekster of dat op de verwerende partij enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten om de dochter van de verzoekster toe te laten tot een verblijf op het Belgisch grondgebied.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.2.3.2. Het proportionaliteitsbeginsel wordt geschonden wanneer de door de overheid gemaakte keuze een kennelijke wanverhouding tussen het algemeen belang en het particuliere belang tot gevolg heeft (M. BOES, "Het redelijkheidsbeginsel", in I. OPDEBEEK EN M. VAN DAMME (eds.), *Beginnselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 184). De verzoekster toont met haar uiteenzetting een dergelijke kennelijke wanverhouding evenwel niet aan, zodat ook geen schending van dit beginsel van behoorlijk bestuur kan worden vastgesteld. Een beginsel van behoorlijk bestuur laat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bovendien niet toe af te wijken van de door de wetgever gestelde vereisten inzake de toekenning van een recht op verblijf.

3.2.3.3. Het tweede middel is ongegrond.

3.3.1. In een derde middel voert de verzoekster de schending aan van de artikelen 6, 9, 19 en 27 van het Internationaal verdrag inzake de Rechten van het Kind, ondertekend te New York op 20 november 1989 (hierna: Kinderrechtenverdrag) en van "het hoger belang van het kind".

Het middel is als volgt onderbouwd:

"Het is in het belang van het kind van verzoekster dat het verblijf en het verblijf van haar moeder in België toegelaten wordt om als zodanig het bestaan en de samenwoonst van een werkelijk en effectief gezin veilig te stellen.

Overeenkomstig het Kinderrechtenverdrag dient het belang van het kind voorop te staan bij alle maatregelen die kinderen aangaan en moet de overheid de rechten, plichten en verantwoordelijkheden van ouders en voogden respecteren (artikelen 3 en 5).

Artikel 9 het Kinderrechtenverdrag bepaalt tevens dat het kind recht heeft om bij de beide ouders te leven en op omgang met beide ouders indien het kind van een of beide ouders gescheiden is.

Dat derhalve verweerder gehouden was, gelet op de Nederlandse nationaliteit van verzoeksters kind, en gelet op het belang van het kind (welke in alle omstandigheden dient te primeren) en de economische activiteit van verzoekster (en haar meerderjarige dochter) in België, haar verklaring van inschrijving in België toe te staan.

Dat bij het nemen van een beslissing ten aanzien van verzoeksters kind geenszins verweerder heeft rekening gehouden met het belang van het kind en de bepalingen van het Kinderrechtenverdrag."

3.3.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In een derde middel stelt zij een schending voor van de artikelen 6, 9, 19 en 27 van het Kinderrechtenverdrag.

Zij betoogt dat het kind het recht heeft om bij de beide ouders te leven en dat de verwerende partij gehouden was om gelet het belang van het kind, de Nederlandse nationaliteit en de economische activiteit van de moeder en meerderjarige zus, de verklaring van inschrijving in België te toe te staan.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekster niet aantoont dat de bepalingen van het Kinderrechtenverdrag rechtstreekse werking zouden hebben. Verzoekster kan er zich derhalve niet dienstig op beroepen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde in arrest nr. 118.167 d.d. 31 januari 2014 onder meer wat volgt:

"Daargelaten de vraag of verzoekende partijen een belang hebben bij het inroepen van het Kinderrechtenverdrag, gelet op het feit dat de vordering niet op ontvankelijke wijze mede namens hun kinderen werd ingesteld (RvS 9 november 1994, nr. 50.131), dient gesteld dat de artikelen 3 en 6 van dit verdrag wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden onzegd. Verzoekers kunnen daarom de rechtstreekse schending van deze artikelen van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 1 april 1997, nr. 65.754)."

Bovendien stelt de bestreden beslissing geenszins een einde aan een eerder toegekend verblijfsrecht. Verzoekster toont evenmin aan dat zij gescheiden zal worden van haar kinderen. Zij dient immers samen met haar kinderen het grondgebied te verlaten, waarvan zij niet aantoot dat dergelijke beslissing, die de eenheid van het gezin geenszins in het gedrag brengt, een inbreuk uitmaakt op de bepalingen van het Kinderrechtenverdrag.

Het derde middel is onontvankelijk, minstens ongegrond."

3.3.3. De artikelen 6, 9, 19 en 27 van het Kinderrechtenverdrag volstaan wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd. De verzoekster kan daarom de rechtstreekse schending van deze artikelen van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 11 juni 1996, nr. 60.097; RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554; RvS 28 juni 2001, nr. 97.206).

Voorts blijkt niet dat de bestreden beslissingen op zich tot gevolg hebben dat de verzoekster en haar minderjarige dochter van elkaar gescheiden dienen te leven of dat de omgang tussen hen wordt bemoeilijkt. Aldus blijkt niet dat het uitgangspunt van de grief van de verzoekster enige grond heeft.

Een schending van "*het hogere belang van het kind*" kan niet worden vastgesteld.

Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig september tweeduizend zestien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. DE GEYTER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. DE GEYTER

D. DE BRUYN